

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyně JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířika, ve věci

žalobce: **PITA CZ s.r.o.**
se sídlem Vrcovice č.p. 64, 397 01 Vrcovice
zastoupeného JUDr. Pavlem Dejelem, Ph.D., LL.M., advokátem
se sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. 10120/24/5200-11431-713115,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů toho řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a stručné shrnutí žaloby

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob a o zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 č.j. 2208980/22/2208-50522-307495 ze dne 1. 12. 2022, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob v částce 5 580 520 Kč a dále byla dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 8 454 Kč a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 1 117 588 Kč, kterým odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí ze dne 1. 12. 2022 bylo potvrzeno.
2. Žalobce namítá, že daň měla být žalobci doměřena bez uložení penále na základě tvrzení obsaženého v dodatečném daňovém přiznání.
3. Žalobce uvádí, že byl jediným akcionářem společnosti AGTA a.s., která byla akcionářem společnosti Agropodnik Tábor a.s., společnosti AGTA a.s. a Agropodnik Tábor a.s. zanikly ke dni 1. 1. 2019 fúzí sloučením. Její nástupnickou společností se stala společnost AGPI a.s. V důsledku této fúze vzniklo žalobci vedle práva na akcie ve společnosti AGPI a.s., také právo na doplatky za akcie zaniklých společností. Tyto doplatky byly vyplaceny žalobci dne 13. 2. 2020 ve výši 30 816 680 Kč.
4. Dne 7. 12. 2021 žalobce podal dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2020, kterým přiznal z přijatých doplatků za akcie daň z příjmů. Správce daně na toto dodatečné daňové přiznání reagoval až po třech měsících, kdy zaslal žalobci výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení k dani příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019, kdy zpochybnil výši příjmů, který žalobce získal v souvislosti s nabytím akcií společnosti AGPI a.s. Kromě toho ve výzvě i zmínil příjem z doplatků za akcie, který žalobce přiznal v dodatečném daňovém přiznání s tím, že žalobce měl příjem z příslušných doplatků ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů přiznat již v roce 2019.
5. Žalobce reagoval na výzvu dne 29. 3. 2022 nesouhlasným podáním, ve kterém rozporoval zjištění správce daně s tím, že neshledal žádný důvod pro doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2019 a tedy pro podání dodatečného daňového přiznání za toto zdaňovací období.
6. Správce daně zahájil dne 25. 4. 2022 u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2018 do dne 31. 12. 2018, ode dne 1. 1. 2019 do dne 31. 12. 2019 a ode dne 1. 1. 2020 do dne 31. 12. 2020. Správce daně požadoval po žalobci předložení důkazních prostředků, které uváděl v odpovědi i na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání za rok 2019.
7. Žalobce přesto, že měl za to, že realizoval příjem z doplatků akcií až ve zdaňovacím období roku 2020, rozhodl se s ohledem na nulový materiální význam správného určení rozhodného období na výši přiznané daně, s ohledem na hospodárnost řízení, že nebude rozporovat zdaňovací období, ve kterém mělo být účtováno o výnosech z doplatku.
8. Daňová kontrola byla ukončena s tím, že příjem podle správce daně měl být realizován již v roce 2019. Následně byly vydány dne 1. 12. 2022 dva dodatečné platební výměry, kterými byla žalobci doměřena daňová povinnost za rok 2019 a současně došlo ke snížení daňové

povinnosti za rok 2020. Žalobci však správce daně vyměřil rovněž i daňové penále výši 1 117 588 Kč v souvislosti s daňovým výměrem na daň za rok 2019.

9. Žalobce se proti dodatečnému platebnímu výměru za rok 2019 v části, kterou mu bylo uloženo daňové penále odvolal, napadeným rozhodnutím bylo jeho odvolání jako nedůvodné zamítnuto.
10. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť daň z doplatků za akcie měla být doměřena bez uložení penále na základě podaného dodatečného daňového přiznání, kterým příslušný příjem přiznal a penále bylo žalobci rovněž uloženo i v rozporu se smyslem a s účelem příslušné správní sankce, se základními zásadami správy daní i zásadou spravedlivého řízení.
11. Žalobce namítá, že přiznal daň z doplatků za akcie dodatečným daňovým přiznáním za rok 2020. Poukazuje na § 143 a násl. daňového řádu s tím, že byť daňový řád nestanoví pro posouzení správnosti daně přiznané dodatečným daňovým přiznáním lhůtu, dle soudní praxe není však na libovůli správce daně, kdy uvedené posouzení provede, neboť v právním státě mají správní orgány vždy postupovat bez zbytečného prodlení, jinak se dopouštějí nesprávného úředního postupu (viz. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 7. 2010 č.j. 5 Afs 92/2008–147).
12. Vzhledem k tomu, že správce daně na dodatečné daňové přiznání žalobce ze dne 7. 12. 2021 a za rok 2020 bez zbytečného prodlení nereagoval, měl žalobce za to, že daň byla vyměřena z doplatků za akcie ve smyslu § 144 odst. 1 daňového řádu, dle jeho dodatečného daňového přiznání. V případě, že po 3 měsících mu byla doručena výzva, neviděl k takovému postupu legitimní důvod.
13. Žalobce poukázal na to, že závěr daňové kontroly nerozporoval, neboť měl za to, že daň z doplatků za akcie přiznal v dodatečném daňovém přiznání ve správné výši. Dále žalobce odkázal na § 251 odst. 4 daňového řádu a na § 145 odst. 2 daňového řádu a poukázal na to, že správce daně přímo ve výzvě konstatoval, že příjem v podobě doplatků byl v souladu se zásadou věcné a časové souvislosti vtělené do ustanovení § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů realizován ve zdaňovacím období roku 2019, nehledě na skutečnost, že žádosti o vyplacení doplatků a skutečné úhrady byly provedeny v průběhu roku 2020. Z toho vyplývá, že správce daně disponoval již podklady ohledně realizace příjmů z doplatků za akcie již v době podání dodatečného daňového přiznání za rok 2020. Proto byl správce daně povinen postupovat v souladu se zásadami správy daní, a to dle § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu a podle § 7 odst. 2 daňového řádu a měl žalobci doměřit daň z doplatků za akcie podle § 251 odst. 4 daňového řádu na základě jeho daňového přiznání, a tedy bez vyměření penále, nikoli podle § 251 odst. 4 daňového řádu svévolně žalobce zatížit daňovým penále.
14. Proto žalobce závěrem uvádí, že daň z doplatků za akcie, kterou jí správce daně formálně vyměřil na základě zprávy o daňové kontrole byla daní, kterou žalobce materiálně tvrdil, přiznal a zaplatil na základě dodatečného daňového přiznání, a že mu tedy v souvislosti s takto přiznanou daní nemělo být dle § 251 odst. 4 daňového řádu vyměřeno penále. Důvody, kterými se žalovaný pokusil svévolný formální postup správce daně a uložení daňového penále ospravedlnit, tak neobstojí.
15. Dále žalobce namítá rozpor uloženého penále s účelem a smyslem příslušné sankce, když v souvislosti s tím odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11.2015 č.j. 4 Afs 210/2014–57, dle něhož na daňové penále je nutno nahlížet jako na jednorázový trest za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

porušení povinnosti daňového subjektu uvést v daňovém přiznání údaje odpovídající skutečnosti. Dále odkázal na rozsudek ze dne 2. 3. 2017 č.j. 1 Afs 250/2016–48, dle něhož penále nemá trestat za samotné doměření daně, ale za to, že daňový subjekt nesplnil povinnost tvrzení ohledně určité daňové relevantní skutečnosti.

16. Předpokladem pro uložení daňového penále je tedy nesprávné skutkové tvrzení relevantní pro správné vyčíslení daně, které je odhaleno správcem daně bez přičinění daňového subjektu nikoli samotné vedení doměřovacího řízení, jak nesprávně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. V případě žalobce, tedy nebyly předpoklady pro uložení penále splněny, jestliže penále bylo uloženo, protože se rozcházel se správcem daně v právním názoru na období, ve kterém byl realizován příjem, ze kterého přiznal z vlastní iniciativy daň ve správné výši dodatečným daňovým přiznáním. Sankcí za pozdější přiznání příslušného příjmu je pro žalobkyni úrok z prodlení, který mu byl správcem daně předepsán v souladu s § 252 daňového řádu.
17. Na uložení sankce v podobě daňového penále je rovněž nutno uplatnit článek 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce má za to, že penále mu bylo uloženo v rozporu se smyslem a účelem správní sankce, kdy právní neshodu k otázce zdaňovacího období, ve kterém měl žalobce přiznaný příjem z doplatků za akce realizovat nelze označit za neomluvitelné jednání žalobce, za které by bylo možné ho legitimně trestně postihnout. Má za to, že daňové penále mu bylo vyměřeno v rozporu se smyslem a účelem správní sankce a v rozporu se základními zásadami daňového řízení, neboť mu bylo vyměřeno nikoli z důvodu předložení nesprávného skutkového tvrzení zjištěného výlučně z iniciativy správce daně, ale v souvislosti s daní přiznanou a uhrazenou žalobcem ve správné výši na základě podaného dodatečného přiznání.
18. Proto navrhuje, aby soud rozhodl, že se od uložení daňového penále upouští, případně, aby rozhodl, že se napadené rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul průběh řízení. Správce daně má za to, že postupoval v souladu s § 143 a násl. daňového řádu. Podle správce daně je nutno striktně oddělovat postupy a úkony činěné správcem daně v rámci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019 a daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2020, kdy je evidentní, že žalobce zcela nepřipustně mísí dohromady postupy a úkony činěné v rámci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2019 do dne 31. 12. 2019 a postupy a úkony činěné v rámci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2020 do dne 31. 12. 2020, přestože se jedná o různé daňové povinnosti a v různých stádiích.
20. V případě daně z příjmů právnických osob za rok 2020 žalobce nejprve podal dodatečné daňové přiznání, které správce daně akceptoval postupem podle § 144 odst.1 daňového řádu, když vydal dodatečný platební výměr za rok 2020 č. 1, aby následně po daňové kontrole vydal dodatečný platební výměr za rok 2020 č. 2, kterým byla mimo jiné dodatečně zrušena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2020 do dne 31. 12. 2020 tvrzená v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2020.
21. V případě daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019 správce s ohledem na svá dosavadní průběžná zjištění vydal výzvu k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2019, na kterou však žalobce reagoval nesouhlasně a Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2019 do dne 31. 12. 2019 nikdy nepodal. Podle žalovaného tento okamžik měl žalobce možnost vymanit se z povinnosti penále. Této možnosti však nevyužil, proto nelze toto klást k tíži správci daně. Poté správce daně neměl již jinou možnost než zahájit daňovou kontrolu a po jejím ukončení vydat dodatečný platební výměr v rámci kterého deklaroval i povinnost k úhradě penále. K námitkám žalobce ohledně rozporu uloženého penále se smyslem a účelem předmětné správní sankce žalovaný uvedl, že se shoduje s obecnými východisky citovanými žalobcem, ovšem nadále odkázal na § 251 odst. 2 a na § 2 odst. 5 daňového řádu a rovněž tak na usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 4 Afs 210/2014–57 ze dne 24. 11. 2015 a například i na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Af 9/2018 ze dne 14. 7. 2021.

22. Dále žalovaný zdůraznil, že v daném případě nedošlo k doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2019 na základě dodatečného přiznání k dani z příjmů právnických osob, ale na základě daňové kontroly žalobce, proto v tomto případě absentuje podstatné dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů u právnických osob, když žalobce na výzvu k podání dodatečného přiznání za rok 2019 výslovně uvedl, že neshledal žádný důvod pro doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2019 a tedy pro podání dodatečného daňového přiznání za toto zdaňovací období. Proto nezbylo správci daně než na základě tohoto vyjádření žalobce reagovat zahájením daňové kontroly. Správce daně neměl možnost uplatnit výjimku ze stanovení penále (viz. rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 250/2016 ze dne 2. 3. 2017. Žalobcův rozšiřující výklad je nucen žalovaný s ohledem na odlišné zdaňovací období a různá stadia řízení proto odmítnout.
23. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce požádal o prominutí části penále, které bylo v maximální možné míře vyhověno, když správce daně mu prominul žalobci 75 % penále tedy částku 838 191 Kč.
24. Žalobu považuje proto za nedůvodnou a navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

II. Stručné shrnutí repliky žalobce k vyjádření žalovaného

25. Žalobce nesouhlasí s tím, že prvostupňový správce daně nedisponoval v okamžiku doměření daně podle dodatečného daňového přiznání žalobkyně za rok 2020 dostatečnými informacemi, které by mohly založit pochybnosti o období realizace přiznaného příjmu. Nepravdivost prokazuje výzva správce daně adresovaná žalobci pouhé dva týdny po vydání dodatečného platebního výměru, ve které prvostupňový správce daně s odkazem na jemu již v té době dostupné podklady a informace konstatoval, že žalobce realizoval příjem z doplatků za akci ve zdaňovacím období roku 2019, neboť žádosti o vyplacení doplatků a uskutečněné úhrady byly provedeny v průběhu roku 2020. Proto již v této době žalovaný disponoval informacemi a podklady, které mu umožňovaly kvalifikovaně vyjádřit pochybnost ohledně zdaňovacího období, ve kterém žalobce příjem z doplatků realizoval. Správce daně měl na dodatečné daňové přiznání žalobce reagovat výzvou k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu, když namísto toho správce daně nesprávně se rozhodl reagovat na dodatečné daňové přiznání žalobce vydáním dodatečného platebního výměru o jehož vydání žalobce neinformoval, který pouze založil do spisu a naopak adresoval žalobci výzvu podle § 145 daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení, které je vyhrazeno pro případy, kdy daňový subjekt dodatečné tvrzení ohledně určité daňové relevantní skutkové okolnosti neučiní. Správce daně tedy účelově zvolil vůči žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

formální postup, který mu umožnil určit žalobci za akcie daňové penále, namísto postupu, který mu uložení penále explicitně zakazoval.

26. Podle žalobce se tedy žalovanému nepodařilo zpochybnit, že mu byla daň z doplatků za akcie doměřena na základě jeho skutkového tvrzení o přijetí příslušného zdanitelného plnění a jeho výši, které předložil správci daně dobrovolně formou dodatečného daňového přiznání, a že mu proto nemělo být penále vyměřeno.
27. V daném případě rovněž uložení penále odporuje smyslu a účelu daného trestu, neboť odlišné právní posouzení zdaňovacího období, ve kterém měl žalobce dobrovolně přiznaný příjem z doplatků za akcie realizovat, nelze považovat za neomluvitelné nesplnění povinnosti předložit správci daně skutková tvrzení relevantní pro správné vyčíslení daně, které by správce daně odhalil bez přičinění žalobce a za které by bylo možné žalobce legitimně trestně postihnout daňový penále.

III. Právní posouzení věci

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
29. Mezi účastníky bylo na sporu, zda byl správně určen okamžik vzniku zdanitelného plnění v důsledku fúze sloučením obchodních společností, přičemž žalobce v průběhu řízení před správcem daně v rámci daňové kontroly uznal, že daň měla být doměřena za zdaňovací období roku 2019. Mezi účastníky je tak nyní pouze na sporu, zda bylo žalobci předepsáno správně správcem daně penále dle § 251 odst. 3 daňového řádu v celkové výši 1 117 588 Kč.
30. Žalobce byl v roce 2018 a 2019 jediným akcionářem AGTA, a.s., která byla akcionářem Agropodnik Tábor a.s., když tyto dvě společnosti zanikly v rámci fúze s rozhodným dnem 1. 1. 2019 a nástupnickou společností se stala společnost AGPI, a.s. V důsledku této fúze žalobce měl právo na výměnu akcií obou zaniklých společností a zároveň mu vzniklo i právo na doplatky. Od společnosti AGPI, a.s. žalobce získal akcie v hodnotě 323 804 080 Kč a doplatek v celkové výši 30 816 680 Kč, když žalobce tyto doplatky nezahrnul do základu daně za zdaňovací období roku 2019. Až dne 7. 12. 2021 žalobce podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2020, kde navýšil základ daně o částku 29 416 680 Kč, což je o 1 400 000 Kč menší částka, než je skutečná výše doplatků.
31. Dne 17. 2. 2022 správce daně vyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019, ve které uvedl skutečnosti související s výměnou podílů a akcií zaniklých společností za akcie nástupnické společnosti a doplatky v důsledku fúze sloučením, dále popsal transakce vytvářející ekonomický prospěch a vyčísлил příjem ve prospěch společnosti PITA CZ, spol. s.r.o. a uvedl i důvody určující zdaňovací období.
32. Žalobce reagoval dne 29. 3. 2022 na výzvu, kde tvrdil, že nárok na doplatky vznikl ve zdaňovacím období roku 2020, nikoliv ve zdaňovacím období roku 2019. Následně dne 25. 4. 2022 správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018, 2019 a 2020. Daňový subjekt k žádosti správce daně předložil požadované listinné důkazy, přičemž správce daně opakovaně dne 5. 8. 2022 vyzval žalobce k prokázání správnosti vykázaného základu daně ve zdaňovacím období roku 2019. Žalobce reagoval na tuto výzvu dne 29. 8. 2022, v podání vysvětlil rozdílnou výši částky doplatků

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

(dle daňového subjektu 29 416 680 Kč), přičemž dle správce daně doplatky představují částku 30 816 680 Kč. Žalobce dále sdělil, že nebude rozporovat zdaňovací období, ve kterém mělo být účtováno o výnosech z doplatků, dle správce daně.

33. Správce daně zaslal žalobci dosavadní výsledek kontrolního zjištění dne 18. 11. 2022, kde shrnul dosavadní průběh řízení a učinil závěr, že ve zdaňovacím období roku 2019 bude zvýšen základ daně o částku 29 416 680 Kč a současně o tuto částku bude snížen základ daně ve zdaňovacím období roku 2020. Žalobce reagoval na tento výsledek kontrolního zjištění dne 25. 11. 2022 a opakovaně sdělil správci daně, že nerozporuje závěr, ve kterém zdaňovacím období mělo dojít k zaúčtování výnosů z doplatků.
34. Dne 29. 11. 2022 doručením oznámení o ukončení daňové kontroly včetně zprávy o daňové kontrole byla daňová kontrola ukončena a správce daně navýšil základ daně ve zdaňovacím období roku 2019 o částku 29 416 680 Kč a následně vydal správce daně dodatečné platební výměry za rok 2019, kdy zrušil daňovou ztrátu z příjmů právnických osob ve výši 8 454 Kč a doměřil daň ve výši 5 587 520 Kč a zároveň stanovil i penále ve výši 1 117 588 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, když napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí správce daně bylo potvrzeno.
35. Žalobce v žalobě shodně jako v odvolání namítá, že bylo nesprávně a nezákonně stanoveno penále, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a ustanovení § 143 a násl. daňového řádu, které bylo stanoveno v rozporu se smyslem a účelem předmětné správní sankce a v rozporu se základními zásadami správy daní, neboť bylo žalobci stanoveno nikoli z důvodu předložení nesprávného skutkového tvrzení zjištěného výlučně z iniciativy správce daně, ale v souvislosti s daní přiznanou a uhrazenou žalobcem ve správné výši na základě žalobcem podaného dodatečného přiznání k dani příjmů z právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2020 do dne 31. 12. 2020.
36. Z § 145 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit mu náhradní lhůtu, zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena.
37. V daném případě žalobce za zdaňovací období od 1. 1. 2020 do dne 31. 12. 2020 podal dodatečné daňové přiznání na daň z příjmů právnických osob, které správce daně akceptoval ve smyslu ustanovení § 144 odst. 1 daňového řádu. V tomto daňovém přiznání žalobce navýšil základ daně o 29 416 680 Kč, což je o 1 400 Kč nižší částka než skutečná výše doplatku, která představuje 30 816 680 Kč. Ohledně daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2019 do dne 31. 12. 2019 správce daně vydal výzvu k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2019, na kterou žalobce reagoval tak, že neshledal žádný důvod pro doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2019 a tedy i pro podání dodatečného daňového přiznání za toto zdaňovací období. Jak vyplývá z obsahu spisu dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2019 do dne 31. 12. 2019 žalobce nepodal, když ani na výzvu správce daně nereagoval a této možnosti nevyužil, a proto správce daně správně zahájil daňovou kontrolu a po jejím ukončení vydal dodatečný platební výměr, v rámci kterého mimo jiné deklaroval i povinnost k úhradě penále. V rámci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019 nelze přihlížet k skutečnostem a tvrzením, které žalobce uvedl v rámci dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2020. Nelze proto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

souhlasit se žalobcem, že penále bylo žalobci nesprávně stanoveno, jestliže žalobce ohledně zdaňovacího období roku 2019 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob nikdy nepodal, přestože k tomu byl správcem daně vyzván.

38. Z § 251 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt je povinen uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši a) 20 % je-li daň zvyšována, b) 20 % je-li snižován odpočet nebo c) 1 % je-li snižována daňová ztráta.
39. Z § 251 odst. 4 daňového řádu vyplývá, že povinnost uhradit penále nevzniká z daně dodatečně tvrzené v dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečného vyúčtování, na jehož základě došlo k doměření daně, to však neplatí, pokud toto dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování nebylo přípustné.
40. Z § 251 odst.1 daňového řádu vyplývá, že penále je příslušenstvím daně, které sleduje osud daně, proto správce daně postupoval v souladu s ustanovením § 251 odst. 1, jestliže penále žalobci předepsal, kdy povinnost hradit penále vzniká přímo ze zákona, tedy správci daně není dána diskreční pravomoc o výši penále. V daném případě se tedy lišila posledně stanovená daň od daně doměřené. Kdyby daň byla doměřena na základě tvrzení obsaženého v dodatečném daňovém přiznání tak se penále neuplatní, neboť došlo k dobrovolnému podání dodatečného daňového přiznání, které vedlo ke zvýšení daně. V daném případě však došlo k doměření daně nad rámec tvrzení uplatněných v dodatečném daňovém přiznání za rok 2019, pak i přesto že žalobce podal dodatečné daňové přiznání za rok 2020 tak je nutno v daném případě penále stanovit, neboť ke zvýšení vyměřené daně za rok 2019 nedošlo na základě dodatečného daňového přiznání podaného žalobcem, ale až na základě daňové kontroly, kterému správce daně na základě podkladů následně provedl.
41. Žalobce zcela nedůvodně namítá, že daň měla být vyměřena na základě dodatečného daňového přiznání, které podal za zdaňovací období roku 2020, neboť jak vyplývá z obsahu spisu správce daně nedisponoval všemi podklady, neboť teprve až na základě výzvy správce daně žalobce požadované písemnosti předložil, a to například protokol o předání dosavadních akcí až do data 26. 7. 2022. Proto správce daně nemohl vyjádřit své pochybnosti již při doměření dodatečného daňového přiznání k roku 2020, neboť neměl veškeré informace ohledně vzniku nároku na doplatky, které žalobce obdržel. Pro postup dle § 89 daňového řádu před daňovou kontrolou nebyl dán.
42. Soud proto uzavřel, že v daném případě nedošlo k doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2019 na základě dodatečného daňového přiznání, které by učinil žalobce, ale až na základě daňové kontroly provedené správcem daně. Jestliže v daném případě žalobce odmítl podat dodatečné daňové přiznání za rok 2019 a výslovně uvedl, že neshledal žádný důvod pro doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2019 a tedy pro podání dodatečného daňového přiznání, nezbývalo než správci daně zahájit daňovou kontrolu. Proto nebyly splněny v dané věci podmínky, aby byla uplatněna výjimka ze stanovení penále (srov. rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 250/2016 ze dne 2. 3. 2017).
43. Z rozsudku NSS č.j. 1 Afs 250/2016–48 vyplývá, že „povinnost uhradit penále z doměřené daně dle § 37b odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků vzniká pouze tehdy jestliže je daň doměřována na základě daňově relevantní okolnosti, která nebyla tvrzena v řádném daňovém přiznání či dodatečném daňovém přiznání. Povinnost uhradit penále z doměřené daně nevzniká v situaci, kdy je daň doměřená na základě dodatečného daňového přiznání, ve kterém daňový subjekt tvrdí, jak okolnosti daň zvyšující tak okolnosti daň snižující, avšak správce daně uzná pouze okolnosti daň zvyšující.....“. Výklad předestřený žalobcem tedy možný není, Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

neboť by jen zatěžoval daňovou správu, a proto bylo nutno tento postup odmítnout. V daném případě k doměření daně za rok 2019 v případě žalobce nedošlo podle daňového přiznání, ale až na základě daňové kontroly, a proto bylo penále stanoveno správným způsobem. Rovněž z rozsudku č.j. 8 Afs 280/2023-72 vyplývá, že penále lze předepsat jen za to zdaňovací období, ve kterém byl vyměřen nedoplatek. V případě, že byl vydán dodatečný platební výměr, nebyla jiná možnost než stanovit penále.

44. V daném případě žalobce daň z příjmu za akcie tvrdil a přiznal na základě dodatečného daňového přiznání za rok 2020 nikoli za rok 2019, proto penále muselo být ve smyslu § 251 odst. 1, 4 daňového řádu vyměřeno.
45. Žalobce dále namítá, že jí daňové penále bylo vyměřeno s rozporu se smyslem a účelem dané správní sankce. Soud tuto námitku neshledal důvodnou, jestliže správce daně postupoval zákonným způsobem dle § 251 odst. 1 a 4 daňového řádu. Odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015 č.j. 4 Afs 210/2014–57, na který žalobce odkazuje dle soudu na daný případ aplikovat nelze, neboť žalobce daňové přiznání nepodal, proto daň nemohla být ani vyměřena. Proto na případ žalobce nedopadá ani rozsudek SLP ze dne 27. 11. 2004 stížnost č. 7356/10, na který odkázal rozšířený senát NSS v uvedeném usnesení, dle něhož lze akceptovat uložení penále pouze v případě, že nepřesnosti nalezené v průběhu vyměřování daně jsou způsobené neomluvitelným jednáním daňového poplatníka a že není zjevně přiměřené vyměřit mu daňové penále jako sankci za toto jednání.
46. Návrh na upuštění od uložení penále dle § 78 odst. 2 s.ř.s. rovněž důvodný, neboť penále není správním deliktem, ale finanční sankcí, která vzniká ze zákona jako důsledek neplnění povinností – za zpožděnou platbu daně. Soud proto nemohl upustit od penále, neboť prominutí penále spadá do kompetence finančního úřadu, jen ten může rozhodnout o prominutí, což také učinil v maximální možné míře, neboť bylo 75% penále prominuto.
47. Postup dle § 89 daňového řádu namísto dle § 145 daňového řádu rovněž nebyl možný, neboť dle tohoto ustanovení je postup možný jen v rámci daňové kontroly.

IV. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na shora uvedené důvody, kdy soud shledal postup žalovaného zákonným, námitky žalobce nebyly shledány jako důvodné, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. Návrh žalobce, aby soud rozhodl dle § 78 odst. 2 s.ř.s., že se od uložení daňového penále upouští neshledal důvodným, neboť dle toho ustanovení soud rozhoduje pouze v případě, kdy správní orgán uložení trest za správní delikt, jestliže se jedná o vyměření penále.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému náhrada nákladů tohoto řízení nebyla přiznána, neboť se práva na náhradu nákladů řízení vzdal a ani nebylo zjištěno, že by v rámci tohoto řízení mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 9. dubna 2025

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu